

Gudstjeneste Lille Lyngby Kirker

den 25. december 2019

Kirkedag: Juledag/B

Tekst: 1 Mos 1,1-5; 1 Joh 4,7-11; Joh 1,1-14

Salmer:

LL: 115 * 114 * 99 * 125 * 104,5 * 112

I salmen, vi synger efter prædikenen, *Mit hjerte altid vanker*, kryber vi sammen om den hellige familie i krybberummet. I salmen slås der også hul på den romantiske og hyggelige boble, der nemt kommer til at være om fødselsberetningen. Stort set al kunstnerisk fremstilling af julens evangelium, det være sig i poesien, i litteraturen og ikke mindst i billedkunsten, er jo ind i mellem så romantisk, så det ikke er til at holde ud. Brorson er lidt mere realistisk og naturalistisk. Og, hvad jeg så sætter stor pris på, så er han himmelsk. Han folder så at sige juleevangeliet ud i hele sit himmelske perspektiv.

Derfor bliver vi også mindet om, at Jesus kom jo ikke til jord for at hygge sig. Der var ingen julefest før Jesus, som han også ville være med til og give sådan et ekstra romantisk krydderi. Baggrunden for Jesu komme til jord var langt fra sødsuppe og juleromantik.

Og i det lys og i lyset af næste salmes udfoldelse af juleevangeliets perspektiver holder jeg meget af julemorgen, og især når vi er i anden tekstrække, som er tilfældet nu. Da hører vi nemlig ikke igen juleevangeliet; men vi hører nogle bibeltekster, som folder julens evangelium ud i hele skabelsbilledet. Foldes ud i hele verdensbilledet. Foldes ud på en måde, så vi har muligheden for at se en sammensmeltning af det guddommelige og det menneskelige. Se en sammensmeltning og en sammentænkning.

En af de største fejl vi mennesker begår er, at vi tænker os livet som et, og det med Gud som noget andet. Hvis vi tænker det sammen, så er det meget ofte på den måde, at det med Gud er tilhørende til livet. I dag mindes vi om, at det er helt forkert. Livet er med Gud. Livet er fra Gud. Hvis vi lever livet uden Gud, så er det, fordi vi har gjort skade på livet.

Men det er netop skaden på livet, der er årsagen til julen. Hvis jul er hygge og romantik, så er det kun på baggrund af, at vi netop har indset, at baggrunden er skaden på livet. Hvis jul er glæde, så er det kun i erkendelsen af, at skaden er blevet udbedret. Lidt, som hvis bilen går i stykker og mekanikeren kan fikse den, så vi kan køre i den indtil der er tid til at reparere den rigtigt. Skaden er fikset, så vi kan leve videre indtil den egentlige reparation. Det er også det, der ligger i ordene, som vi i dag synger efter nadveren: ”Forsvunden er nu al vor nød.” Mange mennesker synger *Forsvunden*, hvilket jo er en direkte løgn. Nøden er ikke forsvundet. Livet er ikke skadesløst. Vi skal ikke læse meget avis eller se nyheder i TV for at erkende, at nøden er sandelig ikke forsvundet. Vi skal ikke kigge ret meget i vore egne liv for smerteligt at måtte erkende, at der er skader i livet. Men skaden er fikset, så vi kan komme videre, for, som det hedder videre i verset efter nadveren: ”os er i dag en frelser fød.” Han er reparationen.

Jesus beskrives af Johannes med ord som lys, liv, herlighed og kærlighed, jf. epistellæsningen. Han beskrives med de samme ord og fænomener, som hele verden og dermed også livet er grundet på. Han beskrives med ord og fænomener som er de første nødvendigheder for livet, og skabt af Gud ved sit ord. Og hvad Gud har skabt, har Han skabt ud af sig selv, i sit eget billede. Men billedet er gået i stykker.

Gud skabte ikke sit værk for så at give det fra sig. Gud skabte sit værk for at være i det. Gud satte os i det, for at vi skulle være i det guddommelige billede, i det guddommelige liv.

Og julen er Guds manifestation af, at Han stadig har ejerskab til sit billede. Manifestation af, at Gud Fader stadig bekymrer sig om sit billede og dets indhold. Julen er Guds manifestation af, at Han tager sig af det, og viser os, at Han er i det. Gud er sit billede.

I julen viser Gud os, at Han tager hånd om det skadede billede. Det er som om, det lyder til os: Ja, billedet er gået i stykke. Synd og død har ødelagt det. Livet er gået i stykker. Synd og død har ødelagt det, og når I forsøger at holde livet adskilt fra mig, så gør I skaden større og værre. Men det er kun mig, der kan reparere skaden, og det gør jeg. Jeg fikser det, så I kan leve videre indtil den endelige reparation.

Og Gud fikser det. Han sætte et lys i det mørke, der er kommet i skaderne i livet. Han sætter liv i den død, der er kommet i livet. Han giver kærligheden skikkelse i de skader i livet, hvor egoisme, selvretfærdighed, begær og udnyttelse har taget over. Han lægger sin herlighed ud over hele billedet som en skærmende sky for at vise os, at sådan kommer billedet til at se ud igen en gang. Og Hans skaberord lyder stadig. Og som det en gang skabte ud af intet, skaber det herlighed og liv og frelse ud af intethed og fortabthed. Og det sker alt sammen ved Hans enbårne søn, Jesus Kristus.

I Jesus Kristus tager den guddommelige skikkelse i sit eget billede. Skikkelse, så vi kan forholde os til det. Vi, som har skadet billedet således, at vi har mistet fornemmelsen for det guddommelige og alt for nemt bliver ofre for det jammerlige, vi

har i Jesus fået Guds skikkelse at forholde os til. Han gør skaden god. Han er reparationen.

I Jesus har vi muligheden for at leve i det skadede billede uden at være skadede. I Jesus har vi muligheden for ikke at gå til grunde i skaderne. I Jesus kan vi leve til den endelige reparation. Til nåden og sandheden fuldt og helt udfoldes for os i Jesu herlighed i al evighed.

I verdens religioner loves der også mennesker, at de kan undslippe det skadede billede. Men det kræver ofte, at de så at sige kan krænge det skadede menneske-billede af sig, træde ud af billedet og blive et med det guddommelige. Det er fatalt og løgn og latin. For mennesket kan ikke krænge det menneskelige billede af sig, og kan ikke træde ud af livets billede. Træder vi ud af livets billede, så træder vi ud i døden og intethed.

Kristendommen er ene om, og derfor er kristendom heller ikke en religion, for vi er ene om at have en Gud, der gør sig til eet med det skadede billede og så at sige reparerer det indefra. Gud reparerer det skadede billede i billedet ved selv at blive en del af billedet. Men Han gør det uden at blive en del af skaden. Han er ikke en del af skaden; men han tager skaden på sig, og betaler for reparationen ved Jesus.

Derfor kan vi i det skadede billede stadig leve i og finde kærlighed, barmhjertighed, medmenneskelighed, hygge, glæde og fred, fordi Gud er i det. Han tager os ind i billedet, når vi trodser al fornuft og tror sandheden om ordene om barnet i krybben. Barnet, der er det guddommelige Ord. Deri har vi håbet – ikke i mands vilje, men i Guds.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.